

PGHR-rapport 'Wordt Vervolg' (29 mei 2017)

"Automatisch uitgevaardigde OM-strafbeschikkingen

In *Beschikt en Gewogen* werd geconstateerd dat het CJIB ten aanzien van feitgecodeerde zaken met vaste boetebedragen 'automatisch' OM-strafbeschikkingen uitvaardigde, dat wil zeggen zonder dat sprake was van een schuldvaststelling. Dit ernstige gebrek is met voortvarendheid aangepakt. Uit het antwoord van het College van procureurs-generaal blijkt dat reeds in januari 2015 een begin is gemaakt met een inhoudelijk beoordeling van het bewijs in deze zaakstroom door [REDACTED] medewerkers. Inmiddels is de vereiste schuldvaststelling over bijna de gehele linie gerealiseerd. Navraag bij het CJIB heeft geleerd dat de zaken die niet vooraf, voor de inzending aan het CJIB door een op het politiebureau gestationeerde [REDACTED] medewerker zijn beoordeeld, bij het CJIB worden beoordeeld door aldaar gestationeerde [REDACTED] medewerkers. Dat geschiedt onder toezicht van een regelmatig aanwezige (assistent) officier van justitie. Deze constructie – waarbij de desbetreffende medewerkers niet bij het CJIB zijn aangesteld, maar direct bij de [REDACTED] – kan in beginsel door de beugel. In beginsel, want ook hier geldt dat de bevoegdheid van de [REDACTED] medewerkers afhankelijk is van de voorgenomen wijziging van art. 9 Sv.

Een positief gevolg van de gefaseerde afschaffing van het automatisch uitvaardigen van OM-strafbeschikkingen is dat veel problemen die voorheen pas in het (mislukte) executietraject aan het licht kwamen, thans in een vroeg stadium ('aan de voorkant') worden gesignaleerd, waardoor hierop actie, zoals het treffen van betalingsregelingen of het opleggen van een taakstraf, kan worden ondernomen."

OM-Brief 'stand van zaken uitvoering conclusies en aanbevelingen rapport 'beschikt en gewogen' 11 juli 2016 (deze brief is integraal opgenomen in rapport 'beproefd verzet')

"In de ZSM-werkstroom van [REDACTED] zaken (ZSM-centraal) wordt de afdoeningsbeslissing genomen op basis van schriftelijk (veelal digitaal) vastgelegde en voor de beoordelaar beschikbare informatie. Deze moet er zijn op het moment dat een afdoeningsbeslissing wordt genomen. Indien de aangeleverde informatie onvolledig is, wordt de betreffende opsporingsinstantie verzocht deze aan te vullen. De afdoeningsbeslissing wordt in dat geval niet eerder dan na ontvangst van de aanvullende informatie genomen. De originele (fysieke) stukken worden vervolgens nagezonden en in het dossier gevoegd. Op de daadwerkelijke ontvangst van deze fysieke stukken vindt vervolgens nog controle plaats. Voor de overige zaakstromen van parket [REDACTED] geldt eveneens dat een afdoeningsbeslissing enkel wordt genomen op basis van een volledig dossier waarin alle voor de afdoeningsbeslissing relevante informatie schriftelijk is vastgelegd. "

"Anders dan de arrondissementsparketten maakt parket [REDACTED] geen gebruik van de hierboven genoemde werkformulieren. Medewerkers maken bij de beoordeling gebruik van eenvoudige werkinstructies. Deze bieden de medewerker handvatten om op een grondige, zorgvuldige wijze tot vaststelling van schuld te komen. Daarnaast kent een aanzienlijk deel van de zaken een afdoeningsbeslissing cf. de strafvorderingsrichtlijnen en/of vaststaande bedragen die in de tekstenbundel voor feitgecodeerde misdrijven, overtredingen en Muldergedragingen

(tekstenbundel) zijn opgenomen. Enkel indien in specifieke gevallen wordt afgeweken van deze strafvorderingsrichtlijnen of vaststaande bedragen wordt dit gemotiveerd in het GPS-systeem vastgelegd, zodat de inhoud en motivering van de beslissing reproduceerbaar is.”

“Een groot deel van de strafzaken die door parket [REDACTED] worden behandeld betreft zaken waarin geen sprake is van een aangehouden verdachte. De verdachte is enkel staande gehouden. In die gevallen waarin sprake is van de onmogelijkheid om volgens de voorgeschreven wijze de identiteit van de verdachte vast te stellen is het aanhouden van de verdachte enkel om die reden in de regel niet proportioneel. In die gevallen wordt door de opsporingsambtenaar getracht op andere wijze met voldoende zekerheid de identiteit van de verdachte vast te stellen. Controle van de wijze waarop de identiteitsvaststelling heeft plaatsgevonden vindt plaats bij de beoordeling van het dossier.”

“Bij strafbeschikkingen die door de officier van justitie op een OM-zitting zijn uitgevaardigd staat de betreffende functionaris, in deze gevallen altijd een (assistent) officier van justitie, vermeld in het verslag van de OM-zitting. Dit verslag maakt deel uit van het dossier.

In die gevallen waarin, met gebruikmaking van het GPS-systeem, wordt beslist tot een (geldboete)strafbeschikking, die niet op een OM-hoorzitting wordt uitgevaardigd maar door het CJIB wordt verzonden, wordt de naam van de functionaris die hiertoe heeft beslist in het GPS-systeem geregistreerd.

Bij de categorie *-feiten met een vast boetebedrag, die voorheen langs geheel geautomatiseerde weg door het CJIB werd verzonden wordt nu als volgt gehandeld; De functionaris die, voorafgaand aan verzending de strafbeschikking door het CJIB, de schuld aan een strafbaar feit heeft vastgesteld en beslist tot uitvaardiging van een strafbeschikking, vermeldt zijn of haar naam in het systeem (doorgaans de transactiemodule) van waaruit de zaak aan het CJIB ter verzending van de strafbeschikking wordt aangeleverd.

In die gevallen waarin de zaak door middel van een papieren proces-verbaal (de zgn. combibon) wordt aangeleverd, vermeldt de functionaris zijn of haar gegevens op deze combibon.”

“Na de constatering in het onderzoeksrapport dat de werkwijze rond een gedeelte van de OM-feiten in strijd is met de grondgedachte van de Wet OM-afdoening is een project gestart rondom de schuldvaststelling in deze feitgecodeerde OM-feiten. Dit project, genaamd Project *, heeft onder meer tot doel vorm en inhoud te geven aan het vereiste dat, voorafgaand aan een door het CJIB uit te sturen OM-strafbeschikking, altijd een vaststelling van schuld plaatsvindt door een daartoe bevoegde functionaris.

In januari 2015 is gestart met het inhoudelijk beoordelen door een OM-medewerker van processen-verbaal opgemaakt door politie na staandehouding vanwege een OM-feit, alvorens deze aan het CJIB wordt ingezonden. Bij aanvang van het project betrof dit enkel de fysieke stroom ‘combibonnen’, ingezonden door politie, waarin sprake was van staandehouding. Na de start op één politielocatie heeft deze manier van werken vanaf mei 2015 landelijke navolging gekregen.’

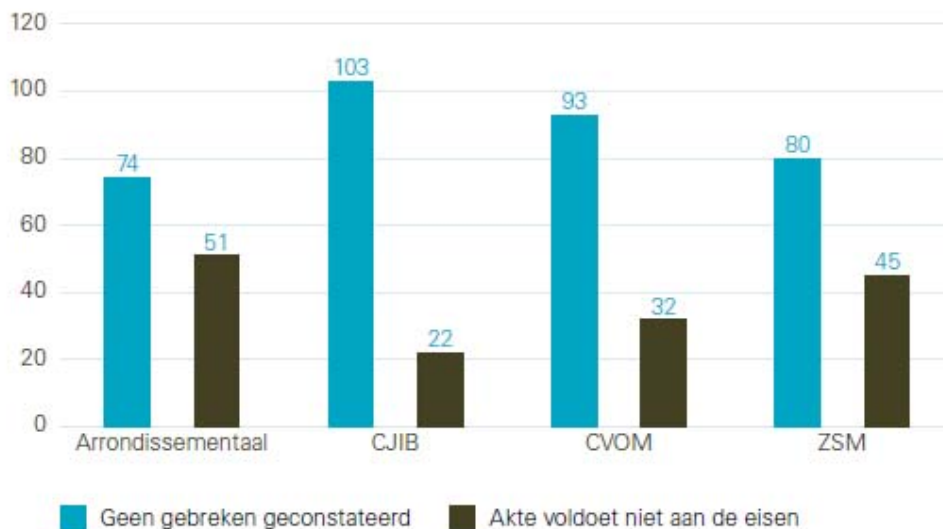
Vanaf oktober 2015 is het, door een wijziging in de transactiemodule TM van de politie, ook mogelijk om de via MEOS opgemaakte zaken te beoordelen op schuld. In het laatste kwartaal van 2015 is eenzelfde wijziging ook doorgevoerd in de transactiemodule van het CJIB, dat door de overige opsporingsinstanties wordt gebruikt voor de aanlevering van processen-verbaal aan het OM (door tussenkomst van het CJIB). Sinds het moment dat de nieuwe release van dit systeem is doorgevoerd

(april 2016), zien de OM-medewerkers ook alle door buitengewoon opsporingsambtenaren opgemaakte processen-verbaal voor genoemde OM-feiten waarin sprake is van een staande gehouden verdachte, alvorens een OM-strafbeschikking wordt uitgevaardigd.

Als laatste grote wijziging wordt thans in nauwe samenwerking met het CJIB een proces ingericht voor zaken waarin geen sprake is van een staande gehouden verdachte, maar van constatering van een strafbaar feit 'op kenteken'(kentekenzaken). In dat proces is uitgangspunt dat, voorafgaand aan de beoordeling van schuld door een OM-medewerker, een onderzoek naar de feitelijke bestuurder is uitgevoerd door de opsporingsambtenaar (van het CJIB). De uitrol zal naar het zich laat aanzien op zijn vroegst in het laatste kwartaal van 2016 gerealiseerd kunnen worden. Wanneer deze laatste fase is uitgerold is daarmee gerealiseerd dat te allen tijde voorafgaand aan het uitvaardigen van een OM-strafbeschikking schuldvaststelling aan een strafbaar feit door een daartoe bevoegde functionaris plaatsvindt."

PGHR-rapport 'Beproefd verzet' (29 mei 2017)

"Een moeilijkheid bij de dataverzameling was dat in alle zaakstromen een groot aantal dossiers incompleet bleek te zijn. Zo ontbrak in de [] en CJIB-zaakstroom dikwijls (een afschrift van) de OM-strafbeschikking. Dat verschijnsel deed zich ook, zij het in mindere mate, bij de andere zaakstromen voor..... In de CJIB-zaakstroom en de [] zaakstroom is in alle gevallen alsnog (een afschrift van) de OM-strafbeschikking aan het digitale dossier toegevoegd. In de andere twee zaakstromen bleek het achterhalen van de OM-strafbeschikking niet steeds mogelijk."

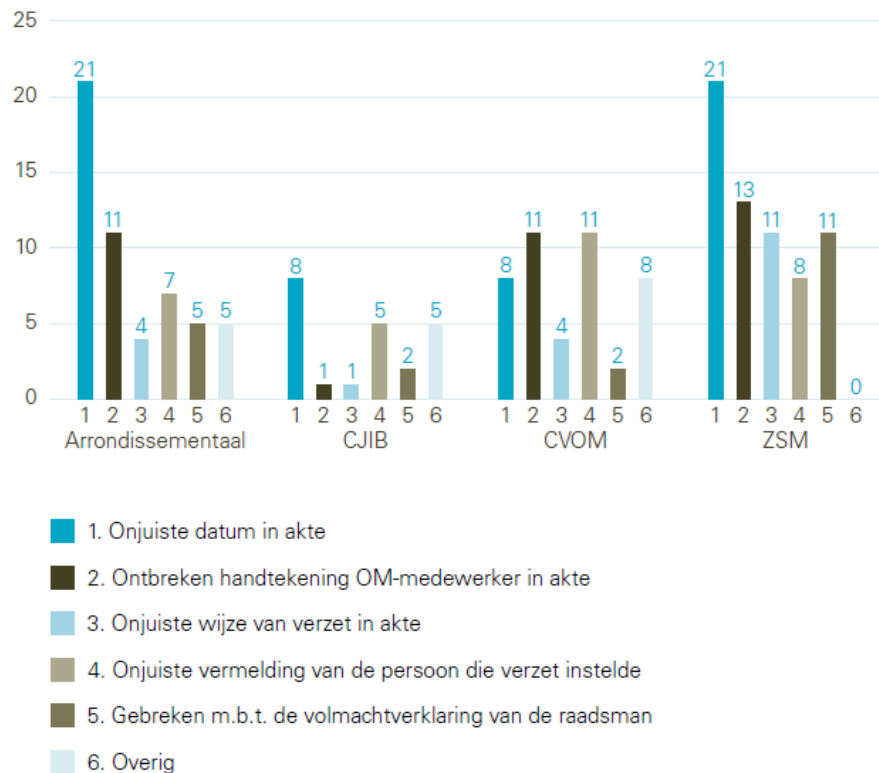

Figuur 4.5: dossiers met onjuist opgemaakte akte per zaakstroom

"De figuur laat zien dat in een groot aantal van de bestudeerde gevallen sprake is van een gebrekkige akte, te weten in 40,8% (arrondismentaal), 36% (ZSM), 25,6% ([]) en 17,6% (CJIB). Daarbij kan worden geconstateerd dat zich in de beide laatst genoemde zaakstromen minder vaak gebreken voordoen. In dit verband verdient opmerking dat het schriftelijke verzet

tegen door het CJIB uitgevaardigde OM-strafbeschikkingen bij de [] als behandelende instantie moet worden gedaan en dat de akte dientengevolge ook in die zaakstroom door de [] wordt opgemaakt. De [] hanteert daarbij één uniforme werkwijze. Dat werpt kennelijk zijn vruchten af. Desalniettemin is het foutpercentage ook in deze zaakstromen te hoog.”

Figuur 4.6 geeft een beeld van de meest voorkomende verzuimen.¹⁹¹ Hierbij zij opgemerkt dat één akte meer gebreken kan vertonen.

Figuur 4.6: gebreken in akten per zaakstroom

“In de [] zaakstroom wordt in maar liefst 76% van de bestudeerde gevallen meer dan twee jaar gedaan over het proces in eerste aanleg. In de CJIB zaakstroom betreft dit 36,8% van de gevallen. In de andere zaakstromen ligt dit percentage rond de 12%. Korte doorlooptijden zijn vooral in de arrondissementale zaakstroom te noteren. Hier is de procedure in iets meer dan 30% van de gevallen binnen een half jaar afgerond. In de [] zaakstroom en de CJIB zaakstroom ligt dit percentage onder de 5%.”

“In de arrondissementale zaakstroom en ZSM-zaakstroom wordt in de meeste gevallen binnen één jaar een afdoeningsbeslissing genomen. In de arrondissementale zaakstroom wordt zelfs in bijna de helft van de gevallen binnen een half jaar beslist. De CJIB- en [] zaakstromen geven een heel ander beeld te zien. In deze zaakstromen wordt in de meeste dossiers pas ná het eerste

jaar een afdoeningsbeslissing genomen op het verzet. Daarbij blijkt dat in de █████ zaakstroom in 87 gevallen, ofwel 69,6% van de 125 bestudeerde zaken en in 31 gevallen in de CJIB-zaakstroom, oftewel 24,8% van de 125 bestudeerde zaken pas na 2 jaar of meer een afdoeningsbeslissing wordt genomen. Dat ligt in de ZSM-zaakstroom en de arrondissementale zaakstroom (respectievelijk 10 zaken (8,0%) en 12 zaken (9,6%)) stukken lager.”

“Om de verschillen in de zaakstromen nog op andere wijze inzichtelijk te maken, is per zaakstroom de gemiddelde periode berekend tussen het verzet en de afdoeningsbeslissing en zijn de minimale en de maximale duur genoteerd.

<i>Zaakstroom</i>	<i>Periode tussen het verzet en de afdoeningsbeslissing (gemiddeld)</i>	<i>Min</i>	<i>Max</i>
ZSM	359 dagen	2 dagen	1020 dagen
Arrondissementaal	272 dagen	3 dagen	1048 dagen
CVOM	720 dagen	25 dagen	922 dagen
CJIB	522 dagen	18 dagen	1034 dagen

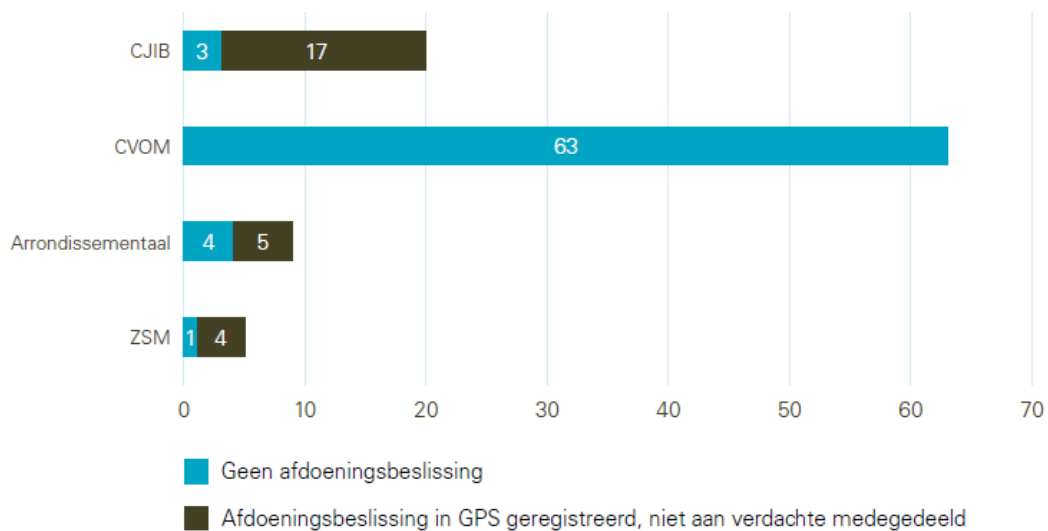
Tabel 4.7: de gemiddelde periode tussen het verzet en de afdoeningsbeslissing, met de minimale en de maximale tijdsduur

Ook uit deze cijfers blijkt dat, hoewel het nemen en effectueren van een afdoeningsbeslissing in alle zaakstromen gemiddeld veel tijd vergt, de █████ en de CJIB-zaakstroom er in negatieve zin uitspringen.

Voor een nadere analyse van de gepresenteerde cijfers zijn twee punten van belang. Het eerste punt is dat zoals gezegd uitgegaan is van een afdoeningsbeslissing die voor de verdachte kenbaar is doordat de neerslag ervan aan de verdachte is toegezonden. Uit de dossierstudie blijkt dat tussen het moment waarop de afdoeningsbeslissing wordt genomen en het moment waarop die beslissing aan de verdachte wordt bekendgemaakt, veel tijd kan verlopen. Dat doet zich in het bijzonder voor als tot oproeping van de verdachte wordt besloten. Dat komt doordat er in dat geval, zoals nog zal worden uiteengezet, vaak reden is om met de daadwerkelijke oproeping te wachten. Het voorgaande betekent dat uit de hiervoor gepresenteerde cijfers niet direct valt af te leiden hoe snel de herbeoordeling na een gedaan verzet plaatsvindt. Het tweede punt is dat de doorlooptijden niet alleen verschillen per zaakstroom, maar ook per type afdoeningsbeslissing uiteenlopen. Voor een deel ligt dit al in het eerste punt besloten. Indien tot oproeping wordt besloten, wordt de doorlooptijd mede bepaald door het feit dat de daadwerkelijke oproeping dikwijls op een later tijdstip plaatsvindt. Op grond daarvan zou men verwachten dat de doorlooptijden bij dit type afdoeningsbeslissing het langste zijn. Toch is dat niet het geval. “

“Zeer lange doorlooptijden laten zich in de eerste plaats noteren in de gevallen waarin nog geen afdoeningsbeslissing is genomen en waarin als fictieve einddatum de sluiting van het dossieronderzoek is aangehouden. Figuur 4.8 laat per zaakstroom zien hoe vaak dit voorkomt. Daarbij is onderscheid gemaakt tussen 1) het geval waarin nog geen afdoeningsbeslissing is genomen en 2) het geval waarin de verdachte nog niet in kennis is gesteld van de genomen

beslissing.

Figuur 4.8: dossiers in de dossierstudie waarin nog geen kenbare afdoeningsbeslissing is genomen

Uit deze figuur blijkt dat in respectievelijk 4% (5 zaken, ZSM), 7,2% (9 zaken, arrondismentaal), 16% (20 zaken, CJIB) en 50,4% (63 zaken, CVOM) van de 125 bestudeerde gevallen nog geen (kenbare) afdoeningsbeslissing is genomen. In de CVOM-zaakstroom valt niet alleen het hoge aantal op, maar ook het geheel ontbreken van gevallen waarin al wel een afdoeningsbeslissing is genomen. Dat de doorlooptijden hier lang zijn, volgt reeds uit het feit dat de fictieve einddatum bijna twee jaar na de onderzoeksperiode ligt. Nadere analyse wijst dan ook uit dat de fictieve doorlooptijd in verreweg de meeste gevallen tussen de 2 en 2½ jaar ligt. Slechts in 4 gevallen (in de ZSM-zaakstroom) is de doorlooptijd nog net geen twee jaar.”

“De tabel laat in de eerste plaats zien dat het aantal gevallen waarin de strafbeschikking wordt ingetrokken per zaakstroom verschilt. In de CJIB-zaakstroom en de CVOM-zaakstroom zijn respectievelijk 52 en 54 strafbeschikkingen ingetrokken, oftewel meer dan 40% van de 125 bestudeerde gevallen. In de ZSM-zaakstroom en de arrondismentale zaakstroom ligt het aantal intrekkingen met respectievelijk 26 en 14 gevallen beduidend lager..... In de CVOM-zaakstroom waarin het hoogste aantal intrekkingen valt te noteren, wordt de strafbeschikking in slechts 2 gevallen binnen een half jaar ingetrokken. In 96,3% van de gevallen duurt het meer dan anderhalf jaar voordat de strafbeschikking wordt ingetrokken, in iets meer dan 50% van de gevallen zelfs meer dan twee jaar.

De verklaring voor deze uitkomsten is gelegen in de gehanteerde sepotgronden. Zoals in §4.6 nog nader zal worden uiteengezet, vormt de lange tijd die sinds het instellen van het verzet is verstreken, dikwijls een reden om de strafbeschikking in te trekken. Die intrekking is dan dus het resultaat van het gebrek aan voortvarendheid dat bij de afhandeling van het verzet is betracht. Omgekeerd betekent dit dat in bijna alle gevallen waarin de intrekking na meer dan anderhalf jaar plaatsvindt, dit is vanwege het tijdsverloop. De conclusie kan dan moeilijk een andere zijn dan dat het gebrek aan voortvarendheid in het bijzonder in de CVOM-zaakstroom dramatische vormen aanneemt.”

“Men kan zich afvragen waarom na de herbeoordeling zo lang wordt gewacht met het doen uitgaan van de oproeping. Een mogelijke reden zou kunnen zijn dat door de rechtbanken te weinig zittingscapaciteit wordt vrijgemaakt voor het behandelen van verzetzaken. Door [redacted] medewerkers werd dit in een interview in elk geval uitdrukkelijk als verklaring aangedragen.

239 Er worden door de rechtbanken in de regel geen speciale zittingen gehouden voor verzetzaken, hetgeen ook tijdens de observaties in het kader van onderhavig onderzoek werd vastgesteld. 240 Of het gebrek aan voor de behandeling van verzetzaken beschikbaar gestelde zittingscapaciteit de [redacted] meer parten speelt dan de arrondissementsparketten, die kortere lijnen hebben met de ‘eigen’ rechtbank, is niet onderzocht. Onderzocht is evenmin waarom de rechtbanken in de onderzoeksperiode zo weinig tijd voor verzetzaken inruimen. Een deel van het probleem zou gelegen zijn in het feit dat verzetzaken door het hoge opkomstpercentage relatief meer zittingscapaciteit vergen. Niet uitgesloten is evenwel dat ook de wijze waarop de rechtbanken worden gefinancierd, een rol speelt. Andere zaken leveren meer op.

Het gebrek aan zittingscapaciteit is niet de enige oorzaak van de lange doorlooptijden bij in het bijzonder de [redacted]. In het al genoemde interview wezen de medewerkers van de [redacted] erop dat de [redacted] in de onderzoeksperiode, en overigens ook nu nog, kampte met een hoge werklast en daardoor met een te beperkte verwerkingscapaciteit. De hoge werklast had daarbij, in combinatie met het gebrek aan zittingscapaciteit, tot gevolg dat de herbeoordeling van verzetzaken dikwijls geen prioriteit kreeg. Waarom nog meer zaken herbeoordelen, als er al een stuwmeer aan beoordeelde zaken lag waarin nog geen oproeping kon plaatsvinden?”

“De figuur laat zien dat de verdachte in de ZSM-zaakstroom en in de arrondissementale zaakstroom in de meerderheid van de gevallen wordt opgeroepen voor het onderzoek ter terechtzitting (respectievelijk 72,8% en 73,6%). In de CJIB-zaakstroom is het aantal oproepingen beduidend lager (38,1%), terwijl in de [redacted] zaakstroom maar in 7 zaken (5,6%) wordt opgeroepen. Dat vindt zijn verklaring deels in het grote aantal zaken waarin de strafbeschikking wordt ingetrokken. In de [redacted] zaakstroom gebeurt dat in 43,2% van de zaken in de CJIB-zaakstroom in 41,6%. Daarnaast blijkt dat in de [redacted] zaakstroom in de helft van de zaken (50,4%) ten tijde van het sluiten van het dossieronderzoek (31 mei 2016) nog geen (kenbare) afdoeningsbeslissing is genomen. Ook in de CJIB-zaakstroom is dit percentage hoog in vergelijking met de andere zaakstromen, 16 % versus 7,2% (arrondissementaal) en 4% (ZSM).”

“Opmerkelijk is dat in zaken met een groot tijdsverloop ook andere sepotcodes worden gebruikt. In één geval uit de ZSM-zaakstroom, waarin de herbeoordeling meer dan twee jaar op zich had laten wachten, wordt als sepotgrond ‘OM niet-ontvankelijk’ gebruikt. Dat is minder juist, aangezien volgens de jurisprudentie van de Hoge Raad een overschrijding van de redelijke termijn nimmer tot de niet-ontvankelijkheid van het OM kan leiden. In veel meer gevallen wordt geseponeerd met sepotcode 55 (gewijzigde omstandigheden) of met sepotcode 96 (‘beëindiging executie strafbeschikking: gewijzigde omstandigheden’). In de [redacted] zaakstroom wordt deze laatste code in maar liefst 46 zaken gehanteerd, waarvan 36 zaken die allemaal op dezelfde dag (21 september 2015) werden geseponeerd. Het gebruik

van deze code lijkt oneigenlijk te zijn. Om de beëindiging van de executie lijkt het niet direct te gaan. Daar komt bij dat de Aanwijzing gebruik sepotcodes voor de interpretatie van sepotcode 96 verwijst naar sepotcode 55 (*“Verbeterd levensgedrag van verdachte; dan wel omstandigheden die tot het delict hebben geleid of die tot recidive zouden kunnen leiden, bestaan niet meer of zijn in belangrijke mate gewijzigd.”*). Uit de bestudeerde dossiers blijkt niets van dergelijke veranderde persoonlijke omstandigheden.”

“Bij grootschalige opruimacties van oude feiten waarvan op 21 september 2015 sprake lijkt te zijn geweest, lijkt de [REDACTED] zich niet te houden aan de eigen beleidslijn dat een technisch sepot voor een beleidssepot gaat.²⁷⁶ Daarop wijzen althans de volgende voorbeelden. In 3 dossiers voert de verdachte aan dat er sprake is van een al eerder opgelegde boete voor hetzelfde feit. Dit wordt niet onderzocht, hoewel een andere sepotcode op haar plaats zou zijn als het aangevoerde juist is. In een ander dossier blijkt dat er sprake is van een evidente persoonsverwisseling. Een ander dan de destijds aangehouden verdachte heeft de OM- strafbeschikking ontvangen. Een sepot ‘onterecht als verdachte aangemerkt’ zou beter op zijn plaats zijn geweest.”

“In het onderzoek is geïnventariseerd wat de vordering van de OvJ inhield in de zaken die op de terechtzitting zijn behandeld. Een probleem daarbij was dat de vordering van de OvJ in veel gevallen in GPS ontbrak.....Uit de tabel blijkt dat de vordering in veel gevallen ontbreekt. In de toch al minieme [REDACTED] zaakstroom ontbreekt de vordering in 3 van de 6 zaken. In de CJIB- zaakstroom ontbreekt de vordering in 31 van de 43 zaken. Daardoor kunnen over die zaakstromen geen betrouwbare uitspraken worden gedaan.

“In het dossieronderzoek is de gevorderde straf vergeleken met de straffen in de OM- strafbeschikking. Tabel 4.23 geeft daarvan een beeld.....Ook hier doet zich het probleem voor dat door het kleine aantal oproepingen in de [REDACTED] zaakstroom en het grote aantal ontbrekende vorderingen in de CJIB-zaakstroom over die zaakstromen moeilijk uitspraken kunnen worden gedaan. Hooguit kan gezegd worden dat de beschikbare cijfers passen in het algemeen beeld dat zelden een straf wordt gevorderd die hoger is dan die in de strafbeschikking.”

Conclusies

“Het tweede punt dat afzonderlijk aandacht verdient, betreft de doorlooptijden. Die zijn in de [REDACTED] zaakstroom ronduit dramatisch. In meer dan driekwart van de gevallen (76%) wordt de redelijke termijn van twee jaar niet gehaald. Dat heeft ertoe geleid dat bijna twee jaar na het einde van de onderzoeksperiode in bijna de helft van de 125 bestudeerde zaken nog geen afdoeningsbeslissing was genomen en dat slechts 6 van die zaken het tot een behandeling op de terechtzitting hebben gebracht. In de arrondissementale zaakstroom zijn de doorlooptijden het kortst. Maar ook daarin doen zich veel te lange doorlooptijden voor. De redelijke termijn wordt hier in 12% van de gevallen niet gehaald.

De lange doorlooptijden hebben grote gevolgen voor de uitkomst van de verzetprocedure. Veel zaken worden geseponneerd vanwege de ouderdom van de feiten. In de [REDACTED] zaakstroom gebeurt dit in maar liefst 49 zaken. Ook op het rechterlijk oordeel mist het tijdsverloop zijn uitwerking niet. De ouderdom van het feit blijkt een rol te spelen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzet, bij de vraag of het zin heeft om nader

onderzoek te bevelen en bij de straftoemeting. De lagere straffen die de rechter oplegt, zijn voor een belangrijk deel aan het tijdsverloop toe te schrijven. Ook vanuit het gezichtspunt van een effectieve en geloofwaardige wetshandhaving is er daarom veel te winnen met een verkorting van de doorlooptijden.”